

HORITZONS

PUBLICACIÓ ADHERIDA AL FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

Núm. 4

Gener del 1946

Any II

POLÍTICA REALISTA DEL «CAUDILLO»

Quan els generals primoriveristes vacil·laven o negaren llur col·laboració a la naixent República, l'abril de 1931, Franco s'avançà a enaltir les excel·lències del règim per assegurar-se la continuïtat en la Direcció de l'Acadèmia Militar de Saragossa.

Quan Sanjurjo i Goded s'alçaven en armes el 10 d'agost de 1932, Franco romania a l'espectativa.

Quan Gil Robles devingué ministre de la Guerra, Franco fou el seu incondicional Cap d'Estat Major. Avui, pobre Gil Robles, no és acceptat pel general Franco ni com a cira-botes.

Quan el «Glorioso Alzamiento», mentre uns victorejaven la Falange i altres el Tradicionalisme, ell proclamava l'Estat de Guerra a Canàries sota el trilema republicà de Llibertat, Igualtat i Fraternitat... per si acàs. Tres mesos més tard, però, s'oferia resolt com a campió de la fórmula genial de «Jefe de la Falange Española Tradicionalista».

La seva trajectòria d'informalitat política és palesa en el transcurs de la Guerra Universal. Ell en diu «realisme» i somriu, coloi de saber-se providencial sempre; ungít el seu cap de carbassa, tocat amb boina, entorxats d'almirall o barret de feltre... un-

git, amb gorra frígia si cal; però ungít sempre.

I per a fer honor a aquesta unció, Franco està disposat a tot. Inclòs a perdonar els «que tenen les mans brutes de sang»!...

(Ens manca espai, per insistir sobre aquest inacabable tema.)

A Caldes de Malavella hi ha un camp de concentració per a estrangers. L'any 1940 hi havien polonesos (els seus actuals estimats polonesos). L'any 1943, després del desembarc aliat a l'Àfrica, hi anaren a parar els italians dels vaixells refugiats a Mallorca. Ara hi van portant els «terribles enemics» de la «intolerable» Gestapo. (Franco invità a Himler l'any 1942 per a despistar).

Amics demòcrates, no desespereu; la llibertat de Catalunya i la justa reparació dels danys causats per la repressió militar/falangista, si li assegureu la continuïtat en la Queifatura de l'Estat, Franco us la presidirà amb tanta tranquil·litat i contudència com calgui.

LA COVARDIA PATRIOTICA HA PROVOCAT MES VICTIMES QUE NO LA DIGNITAT NACIONAL.

PAU CASALS, MÀGIC DEL VIOL-LONCEL I PATRIOTA EXEMPLARÍSSIM

Per més que el seu virtuosisme l'hagi elevat a la categoria de valor universal, Pau Casals, no s'ha desetès mai de les vicissituds del seu poble. Ell ha estat, en aquests temps adversos, el màxim exponent de la nostra dignitat nacional ofesa.

La seva extraordinària sensibilitat artística li ha permès de interpretar lucidament els genuïns sentiments dels seus compatriotes, i enmig del fervor i l'entusiasme dels seus auditoris selectes i poderosos, sempre ha tingut unes paraules per a fer entenedor el clam de justícia de la Catalunya oprimida.

Eximí Pau Casals, sabem les vostres manifestacions al Buckingham Palace, a l'Albert Hall, i suara, a Lausanne, davant el presumpte rei Joan, qui us felicitava. Hem cercat àvidament les vostres declaracions al «News Chronicle» i ens emocionàvem quan la vostra salutació des del micrò-

fon de la BBC. Sabíem la significació del vostre retraïment a Prades, durant l'ocupació Alemanya de França, i sabem el vostre gest, demorant honors i homenatges, davant l'actual vacil·lació anglesa.

Patriota exemplaríssim, retem en la vostra persona, l'homenatge dels de dins, als catalans de fora, que fent serveis meritisssims a la causa universal de la civilització en el camp de l'art, la ciència, la medicina, les lletres... han pal·lesat a tothora la seva fidelitat als imperatius de recobriment nacional. Nosaltres, estem també amb vosaltres. Els qui fem i farem la lluita pels drets de Catalunya, ens sentim confortats i egduets dels effluvis inefables del vostre viol/loncel. Menarem la lluita en el terreny que calgui, perquè pugueu reintegrar-vos a casa nostra en un clima elusiu de llibertat. Tot Catalunya us espera i al vostre retorn, us omplirem el camí de senyeres i flors.

DETESTEM TOTA MENA DE DEMAGOGIA I DE JOCS DE PARAULES INUTILS.

EN L'ORDRE SOCIAL ENTENEM QUE EL RECIM CAPITALISTA ESTA EN CRISI, QUE EL LIBERALISME ECONOMIC HA FRACASSAT.

PROPUGNEM UNA TRANSFORMACIO SOCIAL, PERQUE LES ORGANITZACIONS OBRERES RECOBRIN UNA ABSOLUTA PERSONALITAT I LES MASSES TREBALLADORES, EIXINT DE LA POSTERGACIO I L'INCONFORMISME, SIGUIN COMPROMESSES I INCORPORADES A LA GESTIO GOVERNAMENTAL.

(Vé de la pàg. 4)

tat defraudats i en la forma més avançada possible.

Amics, en bona hora tots a la resistència! Que si Franco no ha caigut abans, la culpa no és de Rússia ni de Lapònia! No cal anar a pidolar tant lluny! La culpa és teva, lector! Cal posar-hi l'esforç! I quan la democràcia estigui restablerta, que vinguin els homes més dignes de tots els partits i organitzacions!

Però, compte! Diem HOMES. Volem dir honradesa, llealtat, activitat i desprendiment... encara que l'oratòria sigui deficient i l'habilitat primària.

RESPONSABILITAT D'ARA I D'ADÉS

Amb notiu de l'agitació interna i externa contra el Règim, davant l'evident imminència de la substitució pre/democràtica dels genis militar/falangistes que han explotat el país durant aquests anys ominosos, es produeix un estat d'eufòria i predisposició que cal vetllar i orientar... perquè surten del cau del de la seva «legítima precaució» i de la «puresa» de la seva natural inhibició de tot, els oportunistes, els irresponsables i els maules de les situacions anteriors.

En bona hora, que ingressi tothom als rengles de la resistència, que algus anys fa, que la fem per tots procediments aquesta invitació... però, a la RESISTENCIA, a la activitat, a la combativitat, al risc i a la disciplina i abnegació de la resistència, no a preparar i reclamar un cadíral a la Generalitat, al Govern o la Tinència.

Entenem que la joventut que ha menat la resistència durant tot el període franquista, no deu reclamar per sí el Govern i la direcció de la política de Catalunya, sinó pels homes aptes i preparats en les tasques de govern, però sí que deu vetllar que aquests homes siguin d'una integritat, fermesa i responsabilitat probades.

Vetllarem i posarem en descobert davant el poble, els maniobrers, els arribistes, els desprestigiats, els dilapidadors, els amorals... els col·laboracionistes, els traïdors, solapats o vistos.

Demanarem responsabilitats de les gestions anteriors, des del 36, naturalment; i, des d'abans, si cal. I com que l'esperit de responsabilitat volem fomentarlo, perquè no volem jugar més a revolucions bastar-

des, demanarem i donarem la dreta als sociòlegs, als enginyers, als tècnics administratius, als econòmistes, als juristes, però no perquè vinguin a fer-se més clientela des dels llocs de responsabilitat, a base de componendes, sinó per establir unes directrius encertades i exigents.

Vetllarem perquè no se'ns enganyi, perquè no ens tornin els escorxadors, perquè el benestar no sigui l'afany d'uns quants habilitosos fal·laços; perquè la fatxenderia i l'aparatositat dels polítics no els sigui carta d'impunitat i pont de malhaurances pel país.

Que no ens vinguin pas en tirar-hi un vel. Si li tiren, l'esqueixarem.

Exigirem responsabilitats als qui ostentaren càrrecs en èpoques anteriors i exigirem normes perquè se'n puguin exigir tot-hora als qui n'ostentin des d'ara... perquè nosaltres estem molt d'acord amb els processos tipus Nuremberg. Perquè estem tips de sentir a cantar per gent que «hi era», la cançó del «jo no hi era».

Tribunals, tribunals i tribunals. Que les víctimes són moltes: i, si lamentablement moltes no en poden exigir perquè llur pèrdua fou la de la pròpia existència, resten les vídues, els fills, les famílies.

Reparacions, reparacions i reparacions. De penes de mort no en calen pas masses, però de compensacions econòmiques, de reintegracions justíssimes, hi ha molts i molts que n'esperen. I en ordre als assalariats, als obrers, tenen la paraula; i els demanem, només, que no perjudiquin l'economia del país, però que sí, que es cobrin degudament tots els jornals de que han es-

(Acaba a la pàg. anterior)